

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

24 februari 2000

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, MEDIA EN SPORT

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de dreigende declassering van het weidegebied Lampernisse

Commissie voor Cultuur, Media en Sport

Donderdag 24 februari 2000

VOORZITTER : De heer Jos Stassen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 15.03 uur.*

Vraag om uitleg van de heer Jan Loones tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en tot mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de dreigende declassering van het weidegebied Lampernisse

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Loones tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport en tot mevrouw Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, over de dreigende declassering van het weidegebied Lampernisse.

Minister Sauwens zal antwoorden op de vraag.

De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, er zijn mooie dagen in een parlementaire loopbaan. Ik herinner me nog dat we in het najaar van 1992 op werkbezoek zijn geweest in de Westhoek. Eén van de maatregelen die we toen hebben genomen, was de klassering van het landschap in Lampernisse. We zaten in het stadhuis van Diksmuide. De mensen daar wisten blijkbaar niet goed wat er gebeurde, hoewel de beslissing niet uit de lucht kwam gevallen. Men prees de moed van de minister om, tegen de landbouwlobby in, een verregaande maatregel te nemen. Het beschermd gebied van Lampernisse omvat 1.100 hectare.

In de literatuur wordt het gebied beschreven als natuurkundig, geologisch en archeologisch waardevol. Er is een samenloop van cultuurtoeristische en ecologische belangen. Lampernisse is uniek in

Vlaanderen en kan model staan voor wat moet worden geklasseerd.

In die periode werd een procedure ingesteld tegen de bescherming. Toch werd het gebied in 1993 definitief beschermd. Na de aanvankelijke commotie zijn de protesten stilgevallen. Men heeft blijkbaar ingezien dat het beschermen van een gebied toch niet zo een communistische ingreep was als aanvankelijk werd gedacht. Ook de landbouwsector kon leven met een aantal weldoordachte maatregelen. De toestand werd aanvaard.

Mijnheer de minister, de reactie die nu is gevolgd en waartegen u trouwens reeds hebt gereageerd, komt dan ook dubbel zo hard aan. De auditeur van de Raad van State heeft in zijn verslag geschreven dat er een aantal juridische problemen zijn. Men maakt gewag van onbehoorlijk bestuur. De minister die bevoegd is voor de landschappen wordt verweten dat hij bij het beschermingsbesluit geen adviezen heeft ingewonnen bij de diensten voor Leefmilieu en Landbouw. Het klopt uiteraard dat zij ook betrokken partij zijn.

6 jaar na een definitieve bescherming wordt plots de stilte doorbroken. Dit staat haaks op wat goed bestuur moet inhouden. Ik besef uiteraard dat justitie een federale materie is. Ik zal er dan ook niet verder op ingaan.

Mijnheer de minister, in een eerste reactie hebt u gezegd dat dit gebied zo waardevol is dat het ondenkbaar is dat men opnieuw een beschermingsprocedure zou opstarten. U hebt daaraan toegevoegd dat u niet goed begrijpt wat men de bevoegde minister verwijt. Het komt me voor dat men bij elk beschermingsbesluit een ander betrokken werkingsgebied heeft. Dit kan bijvoorbeeld Economische Zaken of Stedenbouw zijn. De auditeur heeft volgens mij dan ook geen poot om op te staan.

Loones

Mijnheer de minister, wat is uw visie en die van minister Dua inzake dit dossier? Wat zal de houding zijn van de regering en welke maatregelen stelt u in het vooruitzicht om dit bijzonder waardevol gebied te behouden?

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens : Mijnheer de voorzitter, collega's, dit is inderdaad de grootste landschapsbescherming die er ooit in Vlaanderen heeft plaatsgevonden. Het komgrondengebied van Lampernisse heeft een landschappelijke waarde, een natuurwaarde en ook een historische waarde, door het archeologische veld dat er ligt.

Dat was controversieel omdat toen de discussie over de groene hoofdstructuur en de aanzet tot wat het Mestactieplan is geworden, zeer sterk leefde. Er rees dus verzet, hoewel het ene het andere niet uitsluit. Een van de fundamentele discussies in die periode, en ook nadien met het landschapsdecreet, was de discussie over de vrije teeltkeuze van de landbouwer. Het ging om de vraag in welke mate grasland – en in feite gaat het hier over historisch grasland – mag worden beschermd, en of dit botst met de vrije teeltkeuze van de landbouwer.

Ik wil geen commentaar geven op de werkzaamheden van de Raad van State, ieder heeft zijn verantwoordelijkheid. De Raad van State heeft een onafhankelijke positie ten opzichte van de uitvoerende macht. Wel heb ik het advies juridisch laten onderzoeken, en de redenering die erin wordt opgebouwd lijkt me wat bizar. Zo koppelt men voor de eerste maal de bevoegdheid op basis van de wet van 1931 aan tal van andere wetgevingen. Ik heb dit laten onderzoeken om juridische probleemsituaties en procedurefouten bij toekomstige beschermingen te vermijden.

Het is duidelijk dat de natuurwetenschappelijke en historische waarde van het landschap op zich niet in het gedrang komt. Daarover bestaat geen discussie. Ondertussen heb ik de administratie opgedragen een nieuw beschermingsbesluit te nemen, maar dan niet meer op basis van de wet van 7 augustus 1931, maar wel op basis van het nieuwe decreet van 16 april 1996 houdende de bescherming van de landschappen. Dit decreet biedt het voordeel dat het ten opzichte van eigenaars en pachters alleszins iets minder repressief klinkt. Als op basis van die wet van 1931 een gebied werd beschermd, was er sprake van een aantal verbodsbepalingen. Het decreet van 1996 verwijst veel nadrukkelijker naar de

wet inzake de ruimtelijke ordening, het gewestplan en de bestemming terzake, maar gaat ook veel meer het beheer van het landschap centraal stellen. Via een beheersplan biedt het de kans de interactie met de landbouwsector te stimuleren in plaats van louter repressief op te treden.

Een en ander vindt plaats in afwachting van het definitief arrest. Ik zal geen ander initiatief nemen, buiten een aantal voorbereidende maatregelen.

Ik antwoord hier ook in naam van minister Dua. We hebben regelmatig overleg. Wij trachten de landschapsbeschermingen en het decreet inzake het natuurbehoud en andere decreten in de milieusector op elkaar te enten. Zo proberen we overlappings te vermijden en zorgen we voor een goede samenwerking. Deze samenwerking, waarin reeds is voorzien in het decreet van 1996, zullen we in de toekomst nog intensifiëren, zodat de beide wetgevingen complementair zijn en niet tegenstrijdig.

De voorzitter : De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones : Ik dank de minister voor zijn antwoord, dat ik natuurlijk wel verwachtte. Het is belangrijk dat de betrokkenen in dit dossier meteen weten waar ze aan toe zijn en dat de onrust wordt weggenomen.

Bij een structuur waarin men beschermingsmaatregelen oplegt, en er hoe dan ook steeds sprake is van beperkende maatregelen, zal men vroeg of laat wel verplicht zijn om een verwervingspolitiek te voeren. Ik weet dat dit wordt betwist : dit debat is reeds gevoerd in een andere commissie.

In dit dossier vindt die verwervingspolitiek plaats, enerzijds met een verstandige ruilverkaveling, anderzijds met een pilootproject Westhoek, waarbij een aantal percelen worden aangeduid die prioritair in aanmerking komen voor verwerving door Aminal, of in het kader van de landinrichting. Uiteraard ondersteunen we ook dit. Het zal in de toekomst een nog betere mogelijkheid tot beveiliging bieden.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.13 uur.*
